

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 22 czerwca 2016 r. powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. wniósł o zasądzenie od pozwanej J. S. (1) kwoty 835 zł wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 22 czerwca 2016 r. do dnia zapłaty, jak również o zasądzenie zwrotu kosztów sądowych oraz kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powodowa spółka wskazała, że w dniu 18 lutego 2009 r. zbywca wierzytelności Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo – Kredytowa zawarła z pozwaną umowę ugody, która następnie została renegotjowana dnia 17 maja 2013 r. Przedmiotem umowy było ustalenie warunków spłaty należności powoda względem pozwanej, zasądzonej wyrokiem Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku oraz postanowieniem z dnia 10 września 2015 r. o nadaniu klauzuli wykonalności. Pozwana, mimo zobowiązania wynikającego z umowy ugody, nie uiszczała rat w ustalonych przez strony terminach, dając tym samym podstawę do wypowiedzenia umowy. Wysokość zadłużenia pozwanej stanowi sumę kosztów określonych w ugodzie pozostałych do spłacenia, tj. kosztów wezwań oraz kosztów postępowania windykacyjnego.

(pozew, k. 3-8)

Sąd Rejonowy Lublin – Zachód w Lublinie wydał nakaz zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym zgodnie z żądaniem pozwu. W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwana J. S. (1) wniosła o oddalenie powództwa w całości, zarzucając brak legitymacji czynnej powoda z powodu braku cesji w umowie, jak również przedawnienie należności zarówno co do poprzednika prawnego, jak i następcy (...) Sp. z o.o. z siedzibą w S..

(sprzeciw od nakazu zapłaty, k. 22)

W odpowiedzi na sprzeciw z 20 czerwca 2017 r. pełnomocnik powoda wskazał, że wymagalność przedmiotowego zadłużenia wynika z wypowiedzenia umowy ugody i została ustalona na dzień 22 września 2014 r. Pozew został wniesiony w dniu 22 czerwca 2016 r., tym samym nie doszło do przedawnienia roszczenia. Powód zakwestionował również zarzut braku legitymacji czynnej podnosząc, że wierzytelność dochodzona pozwem została wyraźnie oznaczona w przedłożonej do akt sprawy umowie cesji wierzytelności.

(pismo procesowe, k.145)

We wniosku o zniesienie rozprawy z dnia 4 kwietnia 2018 r. pozwana J. S. (1) podtrzymała dotychczasowe stanowisko w sprawie podkreślając, że cesja nie obejmuje dochodzonej należności, jak również nastąpiło przedawnienie tego roszczenia na co wskazuje rozliczenie wysokości zadłużenia z tytułu wezwań, dołączone przez pełnomocnika powoda do pozwu. Powódka po cesji roszczenia nie ma prawa na powoływanie się na regulaminy, statuty i uchwały (...) im. (...) w G..

(pismo procesowe, k. 160-161)

Na podstawie art. 207 § 3 k.p.c. Sąd dokonał zwrotu pisma procesowego pełnomocnika powoda z dnia 26 kwietnia 2018 r. oraz tożsamego w swej treści pisma pełnomocnika powoda z dnia 19 czerwca 2018 r. Zauważyć należy, że pisma przygotowawcze, o jakich mowa w art. 207 § 3 k.p.c., mają na celu jedynie dodatkowe wyjaśnienie okoliczności sprawy, ustalenie zakresu okoliczności spornych czy też uszczegółowienia stanowiska strony. Decyzja o złożeniu dalszego pisma przygotowawczego nie może być dowolna, lecz winna zostać uwarunkowana konkretnymi okolicznościami danego przypadku. W niniejszej sprawie Sąd uznał, że zbędna jest dalsza wymiana pism procesowych między stronami. Pozwana w piśmie procesowym z 4 kwietnia 2018 r. nie podniosła żadnych nowych argumentów w stosunku do jej wcześniejszego stanowiska, jak też nie złożyła nowych wniosków dowodowych. Dalsze powielanie przez pełnomocnika powoda raz przedstawionej już argumentacji w kolejnych pismach procesowych, ze względu na

konieczność ich doręczenia stronie przeciwnej, nie sprzyjało sprawności i ekonomicznie postępowania, co uzasadniało dokonanie ich zwrotu.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Wyrokiem z dnia 2 sierpnia 2006 r. w sprawie I C 412/06 Sąd Rejonowy Gdańsk – Północ w Gdańsku I Wydział Cywilny:

1. zasądził solidarnie od pozwanych J. S. (1) oraz J. S. (2) na rzecz powoda Spółdzielczej Kasy Oszczędnościowo – Kredytowej im. F. S. w G. kwotę 26.805,22 zł wraz z umownymi odsetkami w wysokości 40% w stosunku rocznym od kwoty 23.161,36 zł oraz odsetkami ustawowymi od kwoty 3.643,86 zł, w każdym przypadku od dnia 16 września 2005 r. do dnia zapłaty;
2. zasądził od pozwanych na rzecz powoda kwotę 4.417,40 zł tytułem zwrotu części kosztów sądowych.

(dowód: wyrok, k. 124)

W dniu 18 lutego 2009 r. pomiędzy Spółdzielczą Kasą Oszczędnościowo – Kredytową im. F. S. w G., a J. S. (1) doszło do zawarcia ugody, przedmiotem której było rozłożenie na raty wierzytelności wynikającej z powyższego wyroku Sądu. W ugodzie zastrzeżono, że nie stanowi ona odnowienia w rozumieniu art. 506 k.c.

(ugoda, k. 126-126v.)

W dniu 17 maja 2013 r. pomiędzy Spółdzielczą Kasą Oszczędnościowo – Kredytową im. F. S. w G., a J. S. (1) doszło do zawarcia kolejnej ugody, przedmiotem której było rozłożenie na raty wierzytelności wynikającej ze wspomnianego wyroku Sądu. W ugodzie zastrzeżono, że nie stanowi ona odnowienia w rozumieniu art. 506 k.c. Zawarto w niej również postanowienie dotyczące wysokości opłat windykacyjnych.

(dowód: ugoda, k. 47-48v.)

W związku z brakiem spłaty wierzytelności wynikających z wyroku Sądu oraz zawartych ugód Spółdzielcza Kasa Oszczędnościowo – Kredytowa im. F. S. w G. przeprowadziła następujące czynności windykacyjne:

14 lipca 2009 r. – wysłanie wezwania do zapłaty;

31 lipca 2009 r. – wysłanie wezwania do zapłaty;

14 grudnia 2009 r. – wysłanie wezwania do zapłaty;

29 grudnia 2009 r. – wysłanie wezwania do zapłaty;

18 października 2013 r. – wysłanie wezwania do zapłaty;

18 listopada 2013 r. – wysłanie wezwania do zapłaty;

18 grudnia 2013 r. – wysłanie wezwania do zapłaty;

13 stycznia 2014 r. – windykacja terenowa;

18 lutego 2014 r. – wysłanie wezwania do zapłaty;

18 marca 2014 r. – wysłanie wezwania do zapłaty;

18 kwietnia 2014 r. – wysłanie wezwania do zapłaty;

14 maja 2014 r. – windykacja terenowa;

18 czerwca 2014 r. – wysłanie wezwania do zapłaty;

18 lutego 2014 r. – windykacja terenowa.

(dowód: bezsporne zestawienie czynności, k. 125)

Umową przelewu wierzytelności z dnia 29 stycznia 2015 r., zawartą pomiędzy Spółdzielczą Kasą Oszczędnościowo – Kredytową im. F. S. z siedzibą w G., a (...) S.a r.l. prywatną spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Luksemburgu dokonano sprzedaży wierzytelności przysługującej cedentowi od J. S. (1). Wierzytelność została skonkretyzowana poprzez wskazanie numeru pożyczki 1K/ (...) oraz wskazanie sygnatury Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku I C 412/06.

(dowód: umowa cesji z załącznikiem, k. 53-55)

Tego samego dnia cesjonariusz (...) S.a r.l. prywatna spółka z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w Luksemburgu zawarł z (...) spółką z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą w S. „Umowę dotyczącą obsługi wierzytelności 26B w odniesieniu do Funduszu 26”, której przedmiotem był m.in. powierniczy przelew wierzytelności przysługującej cedentowi wobec J. S. (1) skonkretyzowanej poprzez wskazanie numeru pożyczki 1K/ (...) oraz wskazanie sygnatury Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku I C 412/06.

(dowód: umowa dotycząca obsługi wierzytelności z załącznikami, k. 49-51)

Sąd zważył, co następuje:

Podstawę ustaleń faktycznych w sprawie stanowiły nie budzące wątpliwości co do swojej wiarygodności dokumenty w postaci m.in. odpisu orzeczenia sądu, dwóch ugód oraz dwóch umów cesji wierzytelności wraz z załącznikami.

W sprawie bezsporne było, że pozwana była dłużnikiem poprzednika prawnego powoda w zakresie wynikającym z umowy pożyczki z dnia 8 marca 2004 r. oraz wyroku Sądu Rejonowego Gdańsk – Północ w Gdańsku z dnia 2 sierpnia 2006 r. Nie stanowiło przedmiotu sporu również to, że poprzednik prawny powoda przeprowadził określone w treści pozwu czynności windykacyjne w stosunku do pozwanej. Istotę sporu stanowiło natomiast to, czy powód był legitymowany czynnie do dochodzenia wynagrodzenia za dokonane przez (...) w latach 2009-2014 r. czynności windykacyjne, jak też to czy dochodzona wierzytelność uległa przedawnieniu.

Powództwo podlegało oddaleniu z trzech, uzasadnionych poniżej, względów. Po pierwsze dochodzona wierzytelność nie wchodziła w zakres umów cesji wierzytelności z dnia 29 stycznia 2015 r., a zatem strona powodowa nie posiadała legitymacji czynnej w sprawie. Po drugie roszczenie w części było przedawnione. Po trzecie zaś, czynności windykacyjne były w całości nieuzasadnione, a nadto wysokość opłat za ich dokonanie nie została udowodniona.

Strona powodowa przedłożyła wprawdzie dwie umowy cesji, które miały wykazywać jej legitymację czynną, niemniej w ocenie Sądu umowy te nie obejmowały swym zakresem wierzytelności dochodzonej w niniejszej sprawie. W umowach cesji wyraźnie zdefiniowano ich przedmiot wskazując w załącznikach, że obejmują one m.in. roszczenia wynikające z umowy pożyczki oraz z wyroku sądowego. W niniejszej sprawie powód dochodził kosztów czynności windykacyjnych poniesionych w latach 2009-2014, opierając podstawę faktyczną roszczenia o treść dwóch ugód zawartych z pozwaną w dniu 18 lutego 2009 r. i 17 maja 2013 r. Ugody te nie były objęte cesją wierzytelności. Nie sposób przy tym wywodzić, że koszty opłat windykacyjnych znajdują uzasadnienie w samej treści pierwotnej umowy, czy też w wyroku Sądu. Wyrok Sądu opłat tych niewątpliwie nie obejmował, skoro powstały one już po jego wydaniu. Natomiast sam stosunek umowny oparty na umowie pożyczki z 8 marca 2004 r. już nie łączył stron, skoro umowa ta została wypowiedziana, zaś roszczenia z niej wynikające zostały objęte prawomocnym wyrokiem sądowym.

Częściowo zasadny okazał się zarzut przedawnienia roszczenia. Do roszczeń z umów kredytowych - w braku regulacji szczególnej - zastosowanie znajduje trzyletni termin z art. 118 k.c. Chodzi wszak o roszczenia związane z prowadzeniem działalności gospodarczej. Zgodnie z art. 120 § 1 k.c. bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne. Jeżeli wymagalność roszczenia zależy od podjęcia określonej czynności przez uprawnionego, bieg terminu rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stałoby się wymagalne, gdyby uprawniony podjął czynność w najwcześniejszym możliwym terminie.

Podstawę prawną odpowiedzialności za koszty działań windykacyjnych stanowi art. 471 k.c. Nie można zgodzić się ze stanowiskiem strony powodowej, że wymagalność roszczenia o zapłatę odszkodowania za podjęte czynności windykacyjne liczona powinna być od dnia wypowiedzenia ugody. W niniejszej sprawie brak jest szczególnych postanowień umownych regulujących wymagalność omawianych opłat. Dochodzenie tego typu opłat możliwe było więc już z chwilą ich poniesienia. W konsekwencji za przedawnione uznać należało opłaty dochodzone za okres sprzed 3 lat przed wniesieniem pozwu, tj. koszty wezwań do zapłaty z dni 14 lipca 2009 r., 31 lipca 2009 r., 14 grudnia 2009 r. oraz 29 grudnia 2009 r. w łącznej kwocie 140 zł. W pozostałym zakresie brak było podstaw do uwzględnienia zarzutu przedawnienia.

Niezależnie jednak od częściowego przedawnienia roszczenia oraz niewykazania legitymacji czynnej przez stronę powodową podkreślić należy, że i tak roszczenie ocenić należałoby jako bezzasadne.

Ogólną zasadą jest, że działania windykacyjne nie mogą stanowić dodatkowego źródła zysku przedsiębiorcy, zaś postanowienia umowne nakładające na konsumenta zryczałtowane i wygórowane opłaty za czynności windykacyjne mają charakter abuzywny, co znajduje potwierdzenie w orzecznictwie Sądu Najwyższego oraz Sądu Ochrony Konkurencji i Konsumentów. Za niedozwolone postanowienia umowne uznano m.in. pobranie zryczałtowanej opłaty za pisemne wezwanie w kwocie 20 zł (por. wyrok (...) z 27 kwietnia 2012 r., sygn. akt XVII AmC 5533/11). Tym samym opłaty za konkretne czynności windykacyjne nie mogą odbiegać od rzeczywistych kosztów poniesionych z tego tytułu przez przedsiębiorcę. Wszystkie ewentualne koszty muszą być ustanowione w cenach rynkowych, przy uwzględnieniu zasady, zgodnie z którą konsument nie może zostać obciążony całością kosztów prowadzenia działalności przez przedsiębiorcę.

Przekładając powyższe na grunt niniejszej sprawy należy wskazać, że żądane przez powódkę koszty w kwocie 835 zł nie zostały w rzeczywistości poniesione, a przynajmniej powódka wbrew regule ciężaru dowodu określonej w art. 6 k.c. poniesienia tych kosztów nie udowodniła. Za udowodnione uznać należało jedynie koszty wysłania wezwań do zapłaty, które znajdowały potwierdzenie w treści dołączonych jako dowody księgach nadawczych korespondencji poprzednika prawnego powódki. Koszty te zostały udowodnione co do kwoty 3,80 lub 4,20 zł za każde z wysłanych wezwań do zapłaty.

Nawet jednak, gdyby powód wykazał, że przysługuje mu legitymacja czynna w sprawie, to brak było podstaw do uwzględnienia powództwa nawet co do udowodnionych kosztów windykacyjnych. Jak już wspomniano wymienione opłaty naliczane były bezpodstawnie. Ugoda z 18 lutego 2009 r. nie zawierała postanowień umownych co do opłat za czynności windykacyjne. Nie było też podstaw do stosowania postanowień umowy pożyczki z 8 marca 2004 r., skoro ten stosunek prawny wygasł. Z kolei ugoda z 17 maja 2013 r. zawierała w swej treści zryczałtowane opłaty za czynności windykacyjne. Prowadzenie przez poprzednika prawnego powoda czynności windykacyjnych było jednak zupełnie bezcelowe w sytuacji, gdy podmiot ten posiadał tytuł egzekucyjny przeciwko pozwanej, który w każdej chwili mógł skierować do przymusowego wykonania. W takiej sytuacji prowadzenie dodatkowych działań windykacyjnych w oparciu o niedozwolone klauzule umowne uznać należało za próbę sztucznego zwiększenia zadłużenia dłużnika, nie zaś próbę nakłonienia dłużnika do dobrowolnego spełnienia świadczenia, czemu w istocie służyć powinny tego rodzaju czynności. Przemawiało to za przyjęciem bezzasadności roszczenia w całości. Mając powyższe na uwadze, Sąd w punkcie 1. wyroku oddalił powództwo na podstawie art. 385¹ k.c., art. 471 k.c. a contrario oraz art. 509 k.c. a contrario.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie zasady odpowiedzialności za wynik procesu, tj. art. 98 § 1 k.p.c. w zw. z art. 108 § 1 k.p.c., obciążając nimi powoda i uznając je za uiszczone.

ZARZĄDZENIE

1. odnotować w rep. C
2. odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pełnomocnikowi powoda wraz ze zwróconym pismem procesowym z 19 czerwca 2018 r. (wyszyć pismo z akt sprawy) i jego odpisem;
3. akta przedłożyć z wpływem lub za 21 dni z zpo

(...) P. S.